

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego ECB/SSM/2018-EE-1 WHD-2017-0012 z dnia 26 marca 2018 r. w sprawie cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej dla Versobank AS;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów:

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości EBC do przyjęcia decyzji w sprawie likwidacji Versobank AS.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że EBC nie przeprowadził prawidłowej analizy kwestii związanych z walką z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że EBC nie rozpatrzył ani nie ocenił uważnie i bezstronnie wszystkich okoliczności faktycznych, w szczególności odnoszących się do ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, a także do przestrzegania mających zastosowanie przepisów.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że EBC błędnie odrzucił pozostałe możliwości, w szczególności sprzedaż Versobank lub umożliwienie wybrania przezeń dobrowolnej likwidacji.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez EBC zasady równego traktowania.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez EBC zasady proporcjonalności.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przez EBC zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że EBC dopuścił się nadużycia władzy.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia przez EBC prawa do bycia wysłuchanym.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia przez EBC prawa do obrony.
11. Zarzut jedenasty dotyczący tego, że EBC nie uzasadnił wystarczająco przyjętej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2018 r. – Nippon Chemi-Con Corporation / Komisja
(Sprawa T-363/18)
(2018/C 294/67)
Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nippon Chemi-Con Corporation (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: H. Niemeyer, M. Röhrig, D. Schlichting i I. Stoicescu, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości albo w części decyzji Komisji z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.40136 – Capacitors);
- alternatywnie, stwierdzenie nieważności art. 2 lit. g) decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 marca 2018 r.;
- alternatywnie, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 lit. g) decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 marca 2018 r. w ramach nieograniczonego orzekania zgodnie z art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący utrzymywanego naruszenia prawa do bycia wysłuchanym oraz naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

Skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła jej prawo do bycia wysłuchanym poprzez nieprzyznanie dostępu do wszystkich dokumentów sprawy, na które powołała się w zaskarżonej decyzji, poprzez niedostarczenie wszystkich dowodów potencjalnie uniewinniających, poprzez niedostarczenie dodatkowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów służącego zaradzeniu brakom pierwotnego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, zamiast przysłania pisma przedstawiającego okoliczności faktyczne oraz poprzez brak odpowiedniego dostępu do protokołów ze spotkań z pozostałymi stronami.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja nie przedstawiła dokładnych i spójnych dowodów naruszenia mającego znaczenie w całym EOG podczas całego okresu trwania zarzucanego naruszenia.

Komisja nie dostarczyła dokładnych i spójnych dowodów naruszenia mającego znaczenie w EOG podczas całego okresu trwania zarzucanego naruszenia, w szczególności w okresie spotkań ECK (1998-2003) oraz spotkań trój- i wielostronnych jak również ich wpływ na EOG w latach 2009-2012.

3. Zarzut trzeci dotyczący braku wystarczającego dowodu na jedno ciągłe naruszenie

Według skarżącej Komisja nie udowodniła istnienia jednolitego i ciągłego naruszenia obejmującego wszystkie rodzaje rzekomych spotkań w odniesieniu do wszystkich aluminiowych kondensatorów elektrolitowych i wszystkich tantalowych kondensatorów elektrolitowych przez okres czternastu lat i wywołujących skutki w EOG, ponieważ ani nie zdefiniowano ogólnego planu mającego służącego osiągnięciu jednolitego celu antykonkurencyjnego celu w odniesieniu do wymaganego standardu ani nie wykazano, że między poszczególnymi spotkaniami istnieje dodatkowy związek.

4. Zarzut czwarty dotyczący braku występowania naruszenia ze względu na cel

Komisja nie wykazała również, że zachowanie antykonkurencyjne stanowiło naruszenie ze względu na cel, ponieważ domniemana wymiana informacji na temat przyszłej ceny i dostaw podczas spotkań i kontaktów mających znaczenie dla sprzedaży w EOG była sporadyczna i miała bardzo ograniczony zakres.

5. Zarzut piąty dotyczący braku właściwości Komisji

Ponadto Komisja błędnie przyjęła swoją jurysdykcję w odniesieniu do domniemanego naruszenia, ponieważ nie dostarczyła wystarczających dowodów na powiązanie rzekomego naruszenia z EOG. Komisja pominęła dowód, że w istocie żaden z dwu- i trójstronnych kontaktów nie miał żadnego wpływu na sprzedaż w EOG, ponieważ kontakty koncentrowały się na klientach spoza Europy. Komisja nie wykazała swoich twierdzeń, że japońscy producenci kondensatorów uczestniczyli w spotkaniach mających na celu zmniejszenie konkurencji w EOG.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, wytycznych Komisji w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾ i podstawowych zasad ustalania wysokości grzywien, w szczególności zasad równego traktowania i proporcjonalności.

Skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się naruszenia art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1/2003, w sprawie metody ustalania grzywien i podstawowych zasad ustalania wysokości grzywien, a w szczególności zasad równego traktowania i proporcjonalności ze względu na przyjęcie nieproporcjonalnej sprzedaży i pominięcie faktu, że związki naruszenia z EOG miały mieć ograniczony charakter.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

⁽²⁾ Wytoczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2018 r. – Intas Pharmaceuticals / EUIPO – Laboratorios Indas (INTAS)

(Sprawa T-380/18)

(2018/C 294/68)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Intas Pharmaceuticals Ltd (Ahmedabad, Indie) (przedstawiciel: M. Edenborough, QC)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Laboratorios Indas, SA (Pozuelo de Alarcón, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowy „INTAS” – zgłoszenie nr 14 153 811

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 kwietnia 2018 r. w sprawie R 815/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, zmianę zaskarżonej decyzji, w taki sposób, aby sprzeciw został przekazany do ponownego rozpoznania przez Wydział Sprzeciwów;
- obciążenie EUIPO kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w ramach niniejszej skargi oraz kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą;
- tytułem żądania ewentualnego, w razie wstąpienia drugiej strony przed Izbą Odwoławczą do postępowania w charakterze interwenienta, obciążenie EUIPO i interwenienta solidarnie kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w ramach niniejszej skargi oraz kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.